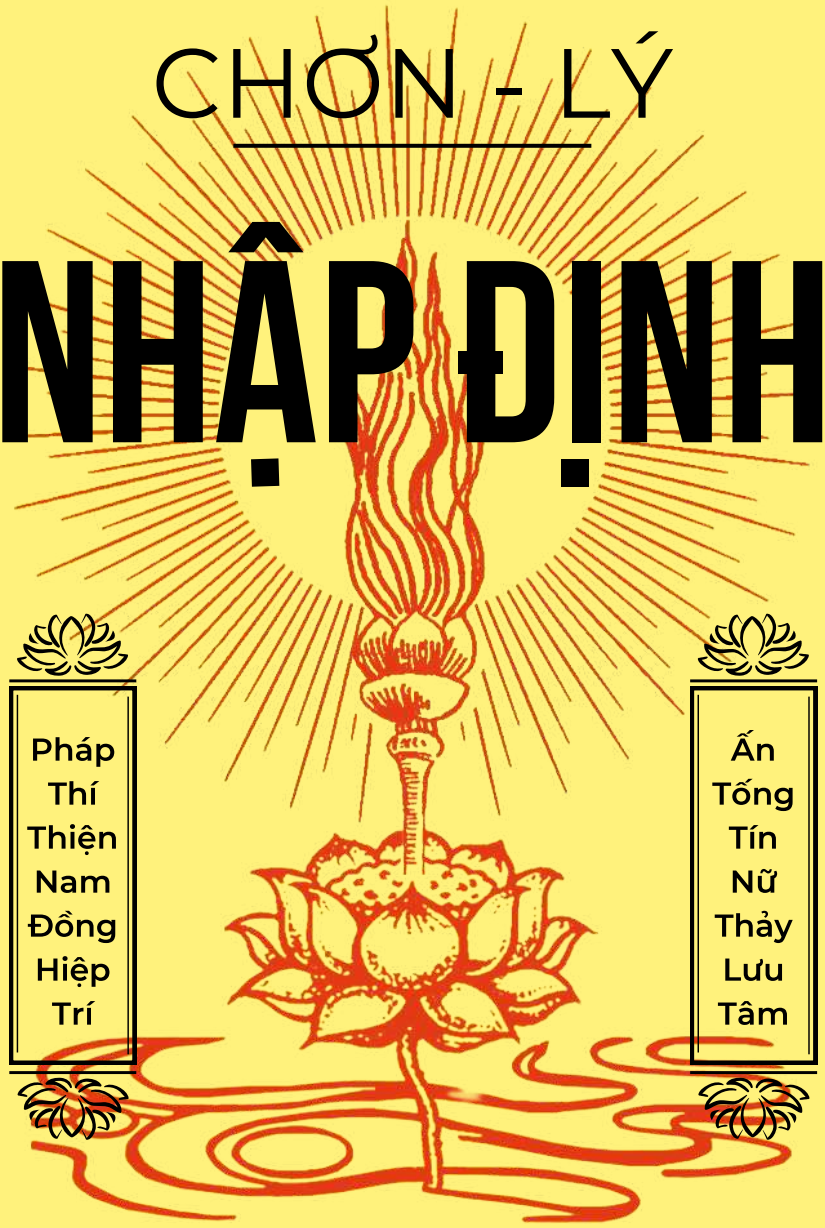
PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

CHƠN - LÝ

NHẬP ĐỊNH

Pháp
Thí
Thiện
Nam
Đồng
Hiệp
Trí

Ấn
Tống
Tín
Nữ
Thảy
Lưu
Tâm

LONG XUYÊN - MÁY IN PHÁP ẤN
1953

Nam Mô A Di Đà Phật

Nam Mô Khai Pháp Tạng Bồ Tát

Lời Ngỏ

Sách được gõ lại theo đúng bản gốc của Bộ Chơn Lý và không thay đổi bất kỳ chi tiết nào dù nhỏ nhất. Được thực hiện bởi các thành viên của nhóm Pháp Âm Sư Khang Sách biếu tặng không bán hay kinh doanh.

Xin lắng lòng gửi sự Tôn Kính và Biết ơn đến tất cả mọi nhân duyên đã cho chúng con được hoàn thành viên mãn Phật Sự.

Nhóm Pháp Âm Sư Khang cẩn bút

Việt Nam, Ngày 13 tháng 06 năm 2023

SÁCH ẤN TỐNG

RỘNG KẾT PHÁP DUYÊN

Thành kính chuyển tặng

Pháp Âm Sư Khang

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

NỐI TRUYỀN THÍCH CA CHÁNH PHÁP
ĐẠO PHẬT KHẤT SĨ VIỆT NAM
TỔ SƯ MINH ĐĂNG QUANG

CHƠN LÝ

17

NHẬP ĐỊNH

****

Máy in Pháp Ấn *46-Rue Thoại Ngọc Hầu - Long Xuyên*
Tái bản giấy phép số 766/TXB, ngày 02-10-1952
của Nha Thông Tin Nam Việt.
(Phóng bản quyền)
In lần nhì ngày 08-9-1953)

DANH MỤC BỘ CHƠN LÝ (69 QUYỂN)

1- Võ trụ quan

2- Ngũ uẩn

3- Lục căn

4- Thập nhị nhân duyên

5- Bát Chánh đạo

6- Có và không

7- Sanh và tử

8- Nam và nữ

9- Chánh đẳng chánh giác

36- Sợ tội lỗi

37- Trường đạo lý

38- Nguồn đạo lý

39- Con sư tử

40- Đi học

41- Đời đạo đức

42- Đại thừa giáo

43- Xứ thiên đường

44- Vị hung thần

CHƠN LÝ 17

10- Công lý võ trụ
11- Luật khất sĩ
12- Khất sĩ
13- Y bát chơn truyền
14- Giới bổn Tăng
15- Giới bổn Ni
16- Ăn chay
17- Nhập định
18- Bài học Khất sĩ
19- Bài học cư sĩ
20- Cư sĩ
45- Phật tánh
46- Học để tu
47- Đạo Phật
48- Tu và nghiệp
49- Pháp tạng
50- Vô lượng cam lộ
51- Quan Thế Âm
52- Đại Thái Thức
53- Địa Tạng
54- Pháp Hoa
55- Giới Phật tử

21- Tâm

22- Tánh thủy

23- Học chơn lý

24- Trên mặt nước

25- Chánh pháp

26- Chánh kiến

27- Tam giáo

28- Tông giáo

29- Thần mật

30- Giác ngộ

31- Khuyến tu

56- Thờ phượng

57- Pháp Chánh giác

58- Số tức quán

59- Sám hối

60- Chơn như

61- Hòa bình

62- Lễ giáo

63- Đạo Phật Khất Sĩ

64- Khổ và vui

65- Bài học Sa di

66- Pháp học cư sĩ

CHƠN LÝ 17

32- Đi tu

33- Ăn và sống

34- Chư Phật

35- Hột giống

67- Pháp học sa di-I

68- Pháp học sa di-II

69- Pháp học sa di-III

*Luật giáo hội Tăng 114 giới

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

NHẬP ĐỊNH

****

1- Định là yên lặng.

Chơn lý của võ trụ là yên lặng, yên lặng là lẽ thật là huyền bí, là không vọng động, nên cũng gọi là chơn như hay sự kín đáo. Định tức là mật, trong mật định có chứa linh giác và thần. Cho nên gọi Định năng sanh chơn huệ và giới. Định là chánh, loạn là tà, nên mới có tên chánh định; và cũng là có chánh mới có định, chánh định là Niết Bàn, tâm người trở lại chánh định chơn như sau khi toàn giác, gọi là Như Lai hay là Phật. Thế nên chánh định là chỗ sanh ra tất cả chúng sanh, vạn vật và các pháp, mà cũng là chỗ trở về, hay chỗ đến, nghỉ ngơi hưu trí của chúng sanh, vạn vật và các pháp kia vậy.

- ***Thể*** của định là võ trụ bao la vô cực, không không vắng lặng và tối đen.
- ***Tướng*** của định là chơn như không vọng động, đứng ngừng chết nghỉ, trơ, sựng.

- ***Dụng*** của định là thay đổi, tiến hóa, an vui, giác ngộ, và quả linh thần thông.
- ***Lý*** của định là tự nhiên chơn thật.
- ***Thân*** của định là giới.
- ***Trí*** của định là huệ.
- ***Tánh*** của định là chơn.
- Còn ***Định*** là Tâm của tất cả chúng sanh, hay cũng là Sự Sống, Sức Mạnh, và bao gồm tất cả.v.v… Định là quả yên vui, mà con đường đi đến định kêu là đạo, và đắc chánh định gọi là đắc quả. Định là chỗ đến, kết quả, mục đích của các con đường. Định là một năng lực mạnh mẽ nhất, định là sanh mạng thân tâm trí ta. Chính chánh định mới là bổn ngã vậy.
- Trước quả địa cầu là định, sau quả địa cầu là định.
- Trước sanh thân là định, sau sanh thân là định.

❖ *Trước khi thức là định, sau khi thức là định.*

❖ *Trước khi làm là định, sau khi làm là định.*

❖ *Trước khi nói là định, sau khi nói là định.*

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

❖ *Trước khi nghĩ ngợi là định, sau khi nghĩ ngợi là định.*

……

……..

Cái định hằng có nơi mỗi chỗ, nơi mọi lúc, mắt tai mũi lưỡi thân ý phải định luôn luôn. Ông thầy giáo không định thì chết. Người học trò không định thì điên. Ai ai không định thì khổ. Định là giấc ngủ ngon, hay như cái chết sướng. Cho nên định là mùi vị của các sự việc. Có định mới có thành công, không thất bại, cho mỗi hạng người.

Có chánh mới có định, chánh đạo là năng sanh định quả, chánh là thiện, thiện là không ác, ác là che mất bản tâm, che mất bản tâm là quên định, cho nên kẻ không định là ác tà loạn vọng rối khổ tơi bời, không đường lui tới. Vậy muốn định thì phải răn ngừa ác, và tránh xa chỗ ồn ào, tức là giữ giới luật, tự ta chế ra giới luật cho ta, để bảo tồn định, có định mới không còn phiền não, vô ích, tai hại. Thế nên đời sống của ta phải cho có kỷ luật, giới nhiều là định nhiều, giới ít là định ít, không giới là không

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

định. Tâm không định là sự nghĩ ngợi quán xét không đặng sáng, và chẳng năng dứt bỏ được điều càn. Không định không có thần thông quả linh, thì con người phải té sa vào nơi vật chất giả dối, nắm níu lấy ác tà loạn vọng, chôn nhốt giết hại tâm mình. Cho nên tâm định thì trí mới huệ, huệ nhiều ít là do định. Định nhiều là huệ nhiều, định ít là huệ ít, không định là không có huệ. Có huệ được học tỏ sáng, mới hết mê lầm, không mê lầm là không vọng động theo cảnh chiêm bao mộng ảo, của lớp thấp thỏi đầu tiên, thì con người mới đặng hưu trí, chơn như nín nghỉ; làm kẻ ông già, làm người cao cả, không còn nói làm bậy bạ, ác quấy, uổng công nhọc sức.

Có định trí mới chứa xa, đựng gồm lớn, nhờ nhớ đựng bao việc quá khứ hiện tại, mà thấy rõ các pháp vị lai, xét rõ được việc đời, nhìn xa được tâm lý, nghe rõ được trình độ, diệt dứt được phiền não, mà chứng được an hòa.

Có định thì cái hình bóng của biết mới cứng vững, chắc già to lớn, tốt tươi không hư hoại. Định

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

là một sức mạnh thần thông, nhờ yên lặng cái ý mới mạnh mẽ gom hiệp, mà điều khiển sự biến hóa, linh nghiệm.

Có định ta mới dám tin chắc ta là trọn lành, không lầm lạc rối loạn ác quấy. Định nơi lẽ chánh thiện sẽ đến kết quả an lạc nghĩ ngơi đại định. Bằng nhứt định nơi sự ác tà, ắt phải gặp rối khổ lao chao đại loạn. Cho nên gọi sự quyết định hay nhứt định là cái định yên lặng. Chỉ có cái ấn dấu không dời đổi, chắc chắn tin cậy, làm định mạng cho chúng sanh, cái ấn định ấy là sự yên lặng mà thôi, lại sự yên lặng ấy có, là do nơi lẽ chánh thiện. Dầu chưa phải là đại định lâu ngày, chớ cái định trong chốc lát, nó cũng giúp cho ta biết bao điều khỏe khoắn nghỉ ngơi, và làm cho ta được tỉnh táo trí huệ. Vậy chúng ta nên nhớ rằng: người không định là sẽ điên, mà kẻ điên thì đâu có cái sống biết chi chi ở tại chỗ nào? Cũng như nước xao lộn là nước đục bùn, đã là nước dơ thì đó là đất chớ đâu còn nước? Nước yên lặng thì có mắt kiếng sáng thấy rõ muôn hình, cũng như tâm định mới thấy có tâm, và trí sẽ được huệ sáng soi ra

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

cùng khắp. Như vậy nghĩa là không định là không có tâm, không tâm là không có ta, thì đâu còn sự sống?

Chúng sanh ai mà không có định, hoặc nhiều hay ít, hoặc trong giấc ngủ yên. Nhưng bởi sự sanh ra từ nhỏ tới lớn, là ở trong vật chất, trong cái ăn, mặc, ở, bịnh, mà vật chất tứ đại thì vô thường thay đổi biến hóa.

Chúng ta mảng quanh quẩn đảo lộn mỗi ngày, còn có đâu giờ phút rảnh rang, mà xem xét lại, coi cái Sống, cái Biết, cái Ta, nó còn hay mất, sống hay chết, lớn hay nhỏ ra sao?

Nào ta có cần biết nó định hay không định.

Lắm kẻ quên lửng đâu còn biết đến định là gì! Ích lợi chi?

Để khi đến lúc bịnh hoạn ốm đau, phải khi già yếu, hoặc thấy mình sắp chết, hoặc bị thất bại, hoặc phải mệt khổ đớn đau, âu sầu sợ sệt, mà cũng không biết vì đâu? Lẽ nào? Nguyên cớ tại đâu? Vì sao?

Thôi thì lại đánh liều nhắm mắt đưa chưn hả miệng, hoặc lại đổ thừa nghiệp vận, khấn vái rủi may, mặc cho số phận.

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

Than ôi! Đời sống đường dài, nhắm mắt quên mình, mà đi như thế, thì ta hỏi thử có ai là kẻ được bình yên lâu dài?

Chẳng phải riêng nơi loài người, mà là tất cả chúng sanh, sanh ra từ nơi tứ đại địa ngục, sanh ra từ trong cái ác, từ trong bóng tối, từ trong sự đảo lộn lăng xăng của địa cầu, cỏ, cây, thú, người từ dưới thấp mọc đứng lên cao, cho đến khi đi chạy nói làm, lúc đầu ở trong cái loạn mà ra, và nếu không đứng nơi cái loạn, thì lại biết đứng đâu, ở đâu?

Nhưng nếu chúng ta hôm nay may mắn sống sót, tiến đến bậc người, nhờ nói làm sanh ra hiểu trắng, thì lẽ nào chẳng biết phân biệt cái đen, để giữ gìn mạng sống, để khi chết thân thì tâm còn tồn tại.

Hơn là đất, nước, lửa, gió, vô tri, sanh hóa lăn tròn, đời đời là đất nước lửa gió chẳng đầu đuôi, không có cái ta thật nhứt định.

Cũng như tứ đại sanh cỏ, cây, thú, rồi cỏ cây thú chết thành tứ đại, cứ mãi như thế, mà không có cái gì là hột giống đứng vững lâu dài, cho nên chúng sanh chỉ là tôi mọi cho cái khổ, cái không ta.

CHƠN LÝ 17

Ấy vậy chúng ta phải định, để nắm giữ cái ta, đứng ngừng nơi một địa vị tối cao tốt đẹp, mà đừng thèm nhắm mắt ôm theo bánh xe vô thường quỷ quyệt, để khỏi phải tan hình rã bóng; mà sau khi thân xác rã rồi, thì còn được lại cái chủ tể tâm hồn.

Vậy chúng ta nên nhớ rằng: Kẻ nào không có chút định, quá rối loạn khổ não theo vật chất tứ đại: Đất, nước, lửa, gió lăn xoay, thì sau khi chết rồi, xác thân trả về tứ đại, cái tâm hồn cũng sẽ tan rã rối loạn, nhập đeo theo vào vật chất, không còn hình bóng, chẳng còn có được cái chi để nhập thai trở lại kiếp thân người. Đến chừng đó chỉ còn là đất, nước, lửa, gió, lâu ngày sanh ra cỏ cây thú khác: sự chết sống cũng y như cỏ cây thú, mà chưa hề được có cái tự chủ của ta, cái ta hột giống để đời chi cả.

Có định mới có vui và có sống. Vui tức là sống, sống tức là vui, còn khổ là chết, chết là khổ.

Nếu chúng ta sống đời để phải vô minh chịu khổ, thì sống để mà làm chi?

Và liệu ta có sống được chăng?

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

Vô minh khổ để sống, hay là vô minh sống để khổ, rối loạn, tức là chết rồi vậy.

Kẻ mà bị chết và ở trong vô minh tức là địa ngục, thì còn có được sự vui vẻ gì?

Ấy vậy như kẻ chết mà vui, hay vui mà chết, có chẳng phải là quý hơn không?

Nhưng chính thật vui là ta, là sống, sống là vui là ta.

Muốn vui sống có ta thì phải định, muốn có định, và biết định, thì phải tầm tỏi quán xét, thấy cho rõ lẽ thật là "chánh kiến".

Có *CHÁNH KIẾN* thấy rõ lẽ chánh, mới phát sanh được những điều suy gẫm về lẽ chánh chơn như, mà thấu rõ đạo lý các pháp!

Có thấu đạo lý do *CHÁNH TƯ DUY,* mới năng nói lời chơn chánh!

Từ nơi, *CHÁNH NGỮ* mới có thật hành *CHÁNH NGHIỆP*, là việc làm đúng theo đạo lý! Có làm việc phải, mới được nuôi thân mạng bằng cách trong sạch thiện lành, hưởng sự yên vui!

Có được *CHÁNH MẠNG*, mới biết mừng vui, siêng năng giữ đạo đi tới!

CHƠN LÝ 17

Nhờ *CHÁNH TINH TẤN*, mới không có thì giờ xao lãng vọng động ác tà, bấy giờ tâm mới trong sạch, ý ngó ngay vào một chỗ chơn như không vọng động, niệm tưởng không lìa xa một chỗ phải!

Nhờ *CHÁNH NIỆM* giữ ý một nơi điều lành, nơi một chỗ một, thì ý mới định.

Ý định là thân khẩu phải định, thân khẩu ý đều định gọi là tâm định, định tại nơi lẽ chánh, chỗ thiện lành sáng suốt, kêu gọi *CHÁNH ĐỊNH*, là sự yên lặng, nín nghỉ, hưu trí, Niết Bàn, là nơi rốt ráo quyết định, là cảnh giới nhứt định. Cái tâm đã ấn định không còn dời đổi, hay là ý đã ở trong cái chơn như, không còn vọng động ngủ nghỉ vui sướng sống mãi đời đời.

Từ CHÁNH KIẾN đến CHÁNH ĐỊNH kêu là đạo, đến chánh định gọi là kết quả, quả ấy là quả yên vui sống mãi, do sự giác ngộ, quét sạch diệt dứt căn trần, tứ đại vô minh, nên kêu gọi là quả Phật, quả giác chơn. Giác ngộ mới có chơn như, có chơn như mới được giác ngộ, cũng như có chánh kiến mới có chánh định, có chánh định mới là chánh kiến. Có chánh kiến mới giác ngộ, có chánh định mới có chơn

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

như, hay tức là giác ngộ sang chánh kiến, chơn như sanh chánh định, là thể nương nhau hiệp một chẳng chia lìa.

Cũng như có *TẦM SÁT* là tầm tòi quán xét thấy rõ lẽ thật, mới có sự mừng, có *HỶ* mừng vì lẽ đã gặp được đường đi, mới có sự vui, có *LẠC* vui khi đã đi tới trúng đường, không còn khổ não, thì thân tâm trí mới trong sạch, có *TỊNH* sạch ý mới yên lặng đứng ngừng, không còn bị sự lôi cuốn hấp dẫn nên mới *ĐỊNH*. Từ tầm sát đến định kêu là đạo, đắc định thì có đủ quả linh đạo lý, tức là trí huệ và thần thông kêu là đắc quả, quả ấy là quả tầm sát và định, trong đó có chứa hỷ lạc tịnh, là sự mừng vui trong sạch; quý báu nhứt trong đời, là sự sống của ta đó.

Như vậy là muốn định thì phải có niệm, nhờ niệm tưởng ghi nhớ một câu, một việc, một lời, một điều gì đó, mới được định. Cũng như nước bị đựng trong tô chén để yên lặng thì sẽ định, cái ý nhờ bị trói buộc một chỗ mà phải đứng ngừng, đến lâu sau quen lần, mới không còn loạn vọng. Định đây là cái ý định, cũng như cái ngòi trong hột trái, bị sự không nói

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

(như thịt cơm), không làm (như bao vỏ) nhốt đậy lại, chẳng cho nó phóng ý mọc vượt ra được, mới khỏi luân hồi sanh tử, mọc cây đâm rễ trong cõi trần. Nhờ vậy mà hột giống tâm mới cất để đời đời, còn cái ý ngòi mộng thì ở được sâu trong giữa hột (*Tâm đây là hột giống, gồm có ba phần: bao vỏ là thân việc làm, thịt cơm là khẩu lời nói, và cái ý là ngòi mộng ở bên trong*). Ý có là do Thân và Khẩu, việc làm lời nói sanh ý tưởng. Bởi trong sự nói làm có hai lẽ tương đối là tình, khi thì buồn, khi thì vui, mừng rồi giận, thương đến ghét, thích ưa đến nhàm chán, do đó sanh ra ý dục. Ý dục phát sanh nơi loài cây cỏ trước nhứt, khi đến thú thì nó rất ác, được làm người thì ý có chút thiện hơn. Nhưng ý vọng động không ngừng, cho nên kẻ nào lấy ý làm ta là phải khổ sở điên đảo. Vậy ta phải nhốt nó lại, mà đổi nó ra cái trí, là sự hiểu trắng, biết phân biệt, có được học thức thì mới khỏi sai lầm theo ý dốt nát muốn càn, mà tránh được khổ sở nạn tai. Người sống bằng cái trí sáng láng hay khéo gọi là bậc Trời: Nhưng cái trí khôn ngoan ấy cũng chưa phải là hết khổ sở thất bại,

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

người ta phải cần đổi trí ra làm cái giác, giác là cái biết sáng suốt chắc chắn chơn thật không mê lầm. Chính người sống chơn thật do nơi biết sáng, mới vững bền yên vui kết quả, hơn là sự khéo xảo mưu mô của trí. Vả lại trí có hai: Trí say và Trí huệ. Trí say là biết phân biệt hiểu trắng đen, mà chưa chịu tỉnh dứt bỏ điều vọng quấy. Trí huệ là cái hiểu trắng bằng sự thật hành, dứt bỏ được các điều tội lỗi dối trá, giữ được chơn như yên lặng tịnh định chắc thiệt, cho nên cũng kêu gọi trí huệ là chơn trí, chính chơn trí cũng kêu là giác hay tánh.

Vậy thì tất cả cũng là một cái biết, tùy theo mỗi chỗ đặt tên:

- Cái biết sa ngã theo thọ tình hai lẽ tương đối kêu là ý
- Cái biết thấy trắng phân biệt kêu là trí (tri bạch).
- Cái biết sáng suốt chơn thật tự nhiên kêu là giác.

Cả thảy đều là cái biết tâm, nơi ý trí lúc đầu là tâm vọng giả tâm, đến giác chơn sau mới là tâm

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

chơn chắc thiệt vĩnh viễn. Tâm chơn tức là tâm của chư Phật, tất cả y nhau như một, trọn sáng lành. Chẳng phải như tâm vọng non nớt của chúng sanh, kẻ vầy người khác, giả dối hư hoại ác tà, lắm khi tiêu hoại chẳng còn có được.

Ý làm người, Trí làm Trời, Giác làm Phật. Ý trí là còn khổ, chính giác ngộ mới yên vui. Vậy nên chúng ta cần phải tịnh định để ém dấu bỏ mất ý của loài người thì mới mong làm Trời Phật đặng.

Cái ý như con ngựa không cương chạy sải cùng đường, ta phải dùng cái niệm, làm dây cương, kìm thúc trói nó lại, cho đi ngay đường thẳng lối, đến khi đã quen thuần thục, buông cương bỏ niệm, mà ý, ngựa, không chạy bậy, chừng đó ta mới dám gọi là ý của ta, ý phải tốt trọn lành, ta mới dám tin dùng xài nó được, và mạng ta là chủ ngồi trên, mới chắc sống vững yên vui. Như thế tức là ta tập đổi sửa ý vọng ác tà giả dối, cho nên ý chơn chắc thiệt ngay chánh thiện lành, để trở nên con người tốt đẹp, quý giá cao siêu, ích lợi cho chúng sanh nhờ hưởng, dám tin dùng. Nhờ chánh niệm mới có được chánh

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

định, có niệm một chỗ như nước đứng ngừng, mới tịnh sạch. Cho nên cũng gọi là có tịnh mới có định. Muốn có chánh niệm phải nhờ chánh tinh tấn.Muốn có chánh tinh tấn phải nhờ chánh mạng. Muốn có chánh mạng phải nhờ chánh nghiệp.Muốn có chánh nghiệp phải nhờ chánh ngữ.Muốn có chánh ngữ phải nhờ chánh tư duy.Muốn có chánh tư duy phải nhờ chánh kiến.Chánh kiến thì đi đến chánh định, tà kiến thì đi đến tà định. Chánh định là sống yên vui, tà định là chết rối khổ. Thế thì khởi đầu kiến thấy, hễ tà là tà mãi, còn chánh là chánh hoài. Cả thảy chánh là nên, cả thảy tà là hư. Ấy vậy kiến thấy là cặp mắt của ta, lúc đầu phải cho tỏ rõ, tìm xét kỹ lưỡng rồi sẽ thực hành đến ngay mục đích, chớ ngàn đời vui, khổ, sống chết, chẳng phải là sự may rủi, mà chúng ta lại bỏ lãng thờ ơ!

Nên nhớ rằng: Có tầm sát đúng lẽ thật mới có hỷ lạc tịnh định, định là do tịnh, tịnh là do lạc, lạc là do hỷ, hỷ là do tầm sát. Bằng mà tầm sát sái trật, hay không có tầm sát, là sẽ có nộ giận, có nộ giận mới sanh buồn khổ, có buồn khổ mới sanh cấu trược, có

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

cấu trược mới loạn vọng bối rối, chết khổ điên cuồng vô ích tai hại.

Người có định thì thân khẩu ý mới trong sạch, tuy ít nói mà nói hay, tuy ít làm mà làm nên, tuy ít nhớ mà nhớ phải, là được kết quả yên vui biết bao nhiêu? Và cũng nhờ định mà mắt tai mũi lưỡi thân ý mới trọn lành hữu dụng, tốt đẹp trang nghiêm, mới ra con người có giá trị, xứng đáng để nêu gương. Căn nghiệp tròn sáng, tức là viên ngọc quý báu của chúng sanh tôn trọng, để dành, cất, giữ về sau mãi mãi, và là một nhân vật đáng sống đời đời. Mỗi lời nói, mỗi việc làm, mỗi ý niệm là những đám mưa hoa, là những cơn gió mát, là những sự phân phát của cải, đủ cách xinh lịch tốt đẹp.

Muốn nhập định không phải một lần mà được định. Chúng ta phải dò lối, bước đi từ bước và tập lần lần. Định yên lặng là cái kho vàng vô tận, là phòng bí mật, là tủ chứa Kinh; hay cũng như một cái trái, mà chúng sanh từ xưa đã nhọc sức trơn trợt, rờ rẫm leo trèo bên ngoài, chớ chẳng bao giờ vào được bên trong đắc định, để hưởng quả quý báu hay lạ ấy.

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

Là bởi không tìm ra được chìa khóa, hoặc cái cửa kín, hay cái cuống tim là chỗ ra vào. Đành rằng: ai cũng biết sự nhập định là vui sướng lợi ích sống đời, trong định trí mới huệ, có huệ trừ vọng mới chơn, chơn như là linh ứng, nghĩa là: Định nhiều thì huệ nhiều, phép linh nhiều, định ít thì huệ ít và phép linh ít. Chắc ai cũng muốn có trí huệ đạo lý, với quả linh thần thông, và cũng biết rằng: cái sống là linh, cái biết là sáng, nhưng khó nỗi là sự thật hành, hoặc thiếu sự kinh nghiệm, hoặc không bền chí, hoặc thiếu sức trợ lực của người khác, thì dễ gì đặng kết quả thành công. Cho nên lắm kẻ chán sợ sự hiểm nguy, đành giữ tập việc thiện lành ngay chánh bên ngoài, mà cho là vừa đủ với sức của mình, không ráng chịu khó để đến tận nơi tâm Phật. Thiện chánh là đi tới định, nếu đứng mãi một chỗ chánh thiện mà không định, thì đâu tránh khỏi khổ não luân hồi. Kẻ ác là bởi không định, người thiện mà không định thì khổ, kẻ trí mà không định là điên. Hễ có sống, ắt có khổ, mà nếu chúng ta chịu khổ tu trong một đời, thì muôn kiếp được thảnh thơi. Như thế có chẳng là hay

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

hơn sự kéo dài đau đớn? Vả lại, sự nhập định đâu có khổ nhọc gì sức lực, càng định là càng vui, miễn là ta chịu bỏ cái ham chơi dốt học nô đùa cẩu thả, thì sự nhập định đối với ta cũng không có lấy chi làm lạ. Con người nếu làm được cái khó, cái hơn người, cái tiến hóa, thì mới được gọi là bậc siêu nhân, không còn lẩn quẩn trong cái cỏ, cây, thú, người, tứ đại, một chỗ. Cũng như kẻ biết lìa bà mẹ mới gọi là kẻ có chí lượng hơn người, không phải chịu ở trong thai bào mãi mãi.

Vậy thì chúng ta phải cố gắng nhập định, và phải hiểu những pháp của nhập định như vầy: mà đừng trọn chung thỉ với cỏ, cây, thú, người, tứ đại, cùng là trọn tình nghĩa với cái ác tà vô minh loạn khổ:

1/- Từ nhỏ đến lớn thân và miệng sanh tập thành ý, mà thân miệng ác nên ý phải ác, vậy phải sửa thân và khẩu cho thiện thì ý mới thiện. Chúng nó ác là bởi vọng động, vậy bây giờ cần phải tịnh định, nên tập ngồi một chỗ, trói chân ngồi kiết già (hoặc bán già) nắm tay lại. Ngồi ngay, miệng ngậm, cắn

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

răng, đầu cúi, mà chăm chú nơi một việc phải nào đó, mỗi ngày một hai lần theo sức, vừa vừa, chớ đừng thái quá hay bất cập. Chớ nên cố gắng quá hoặc lãng xao, phải nhớ giữ một đề mục mãi, dầu trong lúc động tịnh đều không cho xao lãng, lâu ngày sẽ quen lần từ ít tới nhiều, từ mau tới lâu. Cho đến khi ta đã được chủ tâm, thân khẩu ý đã quy phục tùy theo mạng lịnh, chừng đó mới gọi là có ta và thấy lần kết quả.

***

2/- Mắt tai mũi lưỡi thân sanh ra ý, vậy muốn phục ý thì trước phải phục mắt tai mũi lưỡi thân. Xưa năm căn vọng động cấu trược, mở cửa thâu trần chôn giết ý, ý ngộp mới giẫy giụa, nay phải đóng các cửa, tuông bỏ vật chất ra ngoài, thì ý nhẹ nhàng thong thả mới ngồi yên. Ý vốn hay chuyền theo các cửa, vậy hãy đóng cửa là ý hết chỗ leo trèo, lâu ngày buồn ngủ mỏi mệt là sẽ nằm yên. Xem chừng ý thiệt đã giải đãi không còn cử động, chừng đó ta sẽ bắt đem ra tập dạy khiến xài, thì nó mới không còn tánh ác và trở nên con vật hay quý khó tìm. Chớ bỏ qua

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

khi nó có sẵn, không biết nhốt dạy, thì sau nầy ta thiếu thốn, lại hối tiếc không nên.

***

3/- Cái ý có ba là: Tham, Sân và Si, bằng trị ngay nó, là phải chăm nom gìn giữ, rình đón ngăn rào xem chừng từ chút, nuôi nó như nuôi con, đừng cho tham sân si tam độc bên ngoài nhập vào, và coi chừng tham sân si tam độc bên trong lộ ra, thì phải mau trừ khử chùi lau! Ý nay mắc bịnh độc tham sân si, vậy phải mau lo chữa chuyên săn sóc nó, vì nó là ý độc hại lây; Phải cần cho ăn uống bằng Giới Định Huệ, từ trong ra, từ ngoài vào, phải là chỉ một thứ giới định huệ thôi, thì lâu ngày hết bịnh, mới trở nên ý quý. Ý là ma mà ý cũng là Phật, kẻ ở nhà của ta sai khiến đó, ta cần phải nuôi nó tử tế, nó mới có giúp được việc cho mình nên. Như vậy là đừng cho nó ra gần năm cửa mắt tai mũi lưỡi thân (hay là thân khẩu) với kẻ ác tà, với đồ cấu trược, thấp thỏi xấu dơ, mà phải để nó lên cao chỗ thanh tịnh, mặc cho áo tốt bằng sự vắng lặng, cho ăn đồ ngon là thiện lành, thì nó mới lớn nên người được.

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

***

4/- Hoặc đổi ý ra làm trí giác, chỉ có còn biết trí giác mà quên bỏ hẳn ý đi, thì lâu ngày nó sẽ đi mất, hoặc hổ thẹn mà phục tùng theo trí giác, muốn như vậy thì đừng ở chỗ phiền não; và chớ đem bụi trần nuôi sóc nó. Mà muốn có trí giác, thì phải yên lặng, ở nơi yên lặng mãi, cho đến khi ý hết khuấy rầy, bấy giờ mới nên đứng dậy ra đi làm nói theo trí giác.

***

5/- Hoặc xem như mình đã chết, hưu trí, nghỉ mệt, mà bỏ hẳn việc đang làm, hoặc phải làm cho rồi, thấy mình như thây ma chết nằm trong hòm dưới đất, không còn dính mắc nợ chi chi nữa. Hoặc như cứ xem là ngủ nghỉ đời đời, để đứng ngừng giữa lúc bánh xe lăn, mặc cho sự thế đổi xoay, đói no, sống chết, phải quấy, mất còn, đến đi, không có… gì, trối mặc, chỉ biết một cái chơn như yên tịnh mà thôi.

***

6/- Hoặc cứ mãi nói một lời, hoặc cứ mãi làm một việc chăm chú chẫm rãi bền công, không màng biết đến việc ngoài chi khác. Hoặc phải lập đi lập lại mãi một câu, để cho thấy tỏ rõ nghĩa lý, phân biệt kỹ càng. Hoặc ra đi giáo hóa cho đầy trí huệ, đủ sự học nơi nghe thấy, lo tìm, thật hành, và dạy nói, có đủ trí như chai nước đầy, thì mới không còn lưng vọng, tự nhiên chơn như hiện đến.

***

7/- Hoặc tập sửa tướng nói tướng làm, tướng nơi mắt tai mũi lưỡi thân, cho có quy tắc đều độ, chậm chạp, chẫm rãi, thong thả, thanh nhàn, ngay thẳng, chín chắn, trang nghiêm nết hạnh. Cái ý không cho ra ngoài các tướng bảo ấy, cũng như bắt đứa tớ chăn bò, chẳng cho ở không thì nó không còn phóng túng, chạy chơi ngông dạo để gây tai nạn.

***

8/ - Hoặc tìm xét nơi tâm lý giáo lý của chúng sanh, xem xét nhơn duyên, tìm lẽ thật, hay sự nghe Pháp nghe Kinh. Hoặc nghe trái tim nhảy, hoặc thấy hơi thở điều hòa, hoặc ghi nhớ thân mình nơi mọi chỗ,

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

hoặc giữ gìn ngũ tạng, hoặc thận trọng ngăn ngừa bịnh, hoặc giữ oai nghi, hoặc ngồi đếm số, hoặc lượm món đồ, hoặc tập thở bằng rún, hoặc đếm bước đi, hoặc tưởng tượng trên không, hoặc nghe hơi gió, hoặc lặng lóng bên trong, nghe xét bên ngoài. Hoặc hằng giữ đúng một chữ trung trung, hay tập cái công, cái hòa, cái tự nhiên cũng được .v.v… thảy đều là phép, nhập định từ ít tới nhiều, từ mau tới lâu, mà người thật hành thì phải bền chí, chịu buồn, giữ tâm nơi rừng rậm, không cho thối chuyển.

***

9/- Hoặc chỉ tìm xét trong cái không, cái vắng lặng, tối tăm, cái huyền bí của võ trụ. Hoặc yên lặng dè dặt mà xem nghe chừng sự động tịnh của tâm mình, với các điều chi xảy đến. Hoặc tin tưởng một vị Phật Thánh, hoặc trì giữ một câu triết lý. Hoặc suy gẫm từ tiếng nói của thế gian, nhận xét sự biến hóa của vạn vật, tìm hiểu thời duyên, xét xem sự sống của Thánh hiền, tập sửa tư cách làm thầy dạy học, học trò… thảy đều là phép nhập định, giữ tâm yên lặng, tránh xa ác khổ.

CHƠN LÝ 17

***

10/- Hoặc tìm xét nơi màu xanh, đỏ, trắng, vàng, đen, tím, đất, nước, lửa, gió, khoảng trống, cái không, cái có, nơi các tử thi, sự chết, thây ma. Hoặc suy gẫm nơi Phật, Pháp, Tăng, Giới, Định, Huệ. Ơn đức của Phật và chư Thiên, nơi đức tín, nơi ánh sáng, nơi sự sống. Hoặc quán xét nơi phép linh, nơi lòng từ bi hỷ xả vô lượng, nơi cái không có, không lường, không biên, không nhớ tưởng, không nhận biết, không cái ta, không thường, không ranh mé… nơi miếng ăn dơ bẩn, nơi xác thân nhơ nhớp. Hoặc chán ghê hổ thẹn, sợ cho cái khổ, cái luân hồi…

Cả thảy các pháp, lý sự gì trong thế gian, quấy phải gì, cũng có thể làm đề mục nhập định cho ta được cả. Khi ta hành đến là sẽ được học lần lần, cũng có pháp cao thấp tùy theo trình độ, nhưng ta có thật hành mới có hiểu và rồi tự mình lựa chọn, chế biến cho hạp vừa. Chớ đối với người đã nhập định vững rồi, thì phép nào, đề mục nào, cũng được, cũng y nhau, vốn không cao thấp khác lạ. Hoặc lúc đầu ta tập giữ một đề mục, hay một câu thoại đầu, đặng

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

chăm chú mà soi sáng, rồi về sau duyên cảnh thay đổi, là ta thay đổi, đề mục khác nữa. Hoặc bữa nay làm việc với một câu nầy, rồi ngày mai làm việc với câu kia; Hễ khi làm việc xong, nghĩ xong, là đứng dậy, chẳng luận lâu mau sau trước. Hoặc giữ một đề mục cho có ấn chứng, rồi sẽ qua đề mục khác, cao hơn cũng được.

Cần nhất là phải biết rằng: lúc mới khởi đầu thì phải *TẦM SÁT* là tìm xét nghĩa lý. Hiểu nghĩa lý rồi mới có *HỶ*, có hỷ rồi mới có *LẠC*, có lạc rồi mới có *TỊNH*, có tịnh rồi mới có *ĐỊNH*. Về sau hết nghĩa lý để tầm sát rồi, tức là giác ngộ hết pháp nơi mình, thì chỉ còn hỷ lạc tịnh định, lâu sau nữa chỉ còn lạc tịnh định, và sau rốt là còn định và xả, xả và định. Bấy giờ cái học sẽ từ nơi yên lặng mà ra, và từ nơi cảnh ngoài mà đến thêm, thêm mãi, tức là giải thoát đã đến bờ bên kia Niết Bàn, hết luân hồi khổ não.

Vậy nên:

1. *Sơ định là: Tầm sát, hỷ, lạc, tịnh, định.*
2. *Nhị định là: Hỷ, lạc, tịnh, định*
3. *Tam định là: Lạc, tịnh, định.*

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

4. *Tứ định là: Tịnh, định và sẽ đến định xả, là đắc đạo, đắc chơn ngã, chủ tể, kết quả.*

Sơ định là cảnh Trời Dục giới, nhị định là cảnh Trời Sắc giới, tam định là cảnh Trời Vô Sắc giới hay xứ cực lạc của Phật A Di Đà, tứ định là xứ Tịnh Độ. Qua khỏi tứ định, xứ Tịnh Độ mới gọi là đắc Niết Bàn nín nghỉ thiệt thọ, kêu là đại định, trong đại định là tự nhiên chớ không còn có pháp gì, như niệm chăm chú, hay tầm sát, hỷ, lạc, tịnh, chi cả.

Trong cảnh tâm định, thường có những sự vui như: da nổi ốc, trán mát lạnh, như thấy hào quang xẹt, như thấy biển nước trắng xóa phủ chụp chung quanh, như thấy mình nhẹ bay bổng trên không trung, và bay theo mây gió… Điều mà phải tránh, là trong khi nhập định, chớ khá đua tranh ngồi nhiều ngồi ít, ngồi lâu ngồi mau, hễ qua khỏi tầm sát là đến hỷ lạc tịnh và định, hãy để tự nhiên cho nó định, chớ đừng có ý muốn vọng tưởng đến, và khi nó vừa hoạt động thì phải xả đứng dậy đi ra, chớ đừng ngồi nán e thấy quấy, suy nghĩ nhớ bậy; ngồi được lâu mau là nhờ nhiều ngày tập lần từ chút, chớ đừng đua hay

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

khoe giỏi. Và đừng vọng tưởng nhớ ông kia bà nọ chi cả. Đức tin phải có, mà đừng tưởng tượng móng trông. Hãy xem coi là ngồi chơi, nghỉ ngủ, giải trí, thế thôi. Chính không trông linh nghiệm, thì lâu ngày mới linh nghiệm. Mà cần phải biết rằng, đó là phép tránh phiền não, giải thoát, ta tập ngồi nhập định là để cho quen từ chỗ vắng lặng ngủ nghỉ, đến khi đi đứng ngồi nằm đâu đâu, chỗ đông đảo xao động, ác trược, ta cũng có thể nhập định giữ mình, không cho ô nhiễm và sống lấy riêng mình, không loạn rối, đặng giúp đỡ cho đời, ích lợi cho mình, cho người. Chính phép nhập định là để ngăn tà ác nơi ta trước vậy.

Hễ định được thì thần thông và trí huệ sẽ có một lượt, từ định mau tới lâu, là quả linh và đạo lý cũng sẽ có từ ít tới nhiều, tự nhiên nơi ta sẵn có, nếu không xao động che đậy, là nó yên trụ và xuất hiện ra, chớ chẳng cầu vái nơi ngoài, ai cho mà có được.

Sắc thân trong sạch như không không thì thọ cảm được yên vui. Hễ thọ cảm được yên vui, thì tư tưởng được huyền bí. Hễ tư tưởng được huyền bí là

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

hành vi được thần thông. Hễ hành vi được thần thông là thức trí được huệ sáng. Hễ thức trí được huệ sáng là giác ngộ được chơn như. Cho nên gọi rằng: Trong "sắc thân không" có đủ giác, linh, và thần, sự sống, ba báu quý vô cùng, mà ta phải biết gìn giữ chùi lau, để yên, cất kín, chớ cho dính dơ bụi bặm.

Nhờ nhập định cái tâm mới già cứng, cái ý để cất lâu ngày, sức lực mới mạnh, phát thần thông. Trong cái định là kín đáo ẩn mật, cũng như cái trái có làn vỏ kín đậy, nó mới trọn tốt ngon thơm. Định gom các tư tưởng làm một khối không cho tán loạn, làm một sức cứng chắc.

Trong đó là ba cái mật: Thân mật, Khẩu mật và Ý mật gom lại một thể mạnh vô cùng. Và bởi cùng trong cái mật như kẻ chết, nên thường đi lại với các bậc thần tiên Phật Thánh không thân, tuy xác thân còn mà sự sống ở bên kia cảnh giới, qua lại lui tới hai đường thong dong tự toại. Sức mạnh của cái mật kêu là thần, cái thần mạnh hơn hết, gồm cả thân khẩu ý làm một lại, mà bảo no là no, bảo sống là sống, bảo chết là chết, bảo đứng là đứng, bảo đi là

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

đi, bảo lên là lên, bảo xuống là xuống… biến hóa vô cùng. Ta là mật, mật là ta, chư Phật Thánh là ta, ta là chư Phật Thánh, là cái mật, là như nhau, là có một, nơi ấy chỉ còn một cái đức tính linh thiêng, phép thần, trí huệ với chơn như mà thôi.

Về phép tập nhập định, chúng ta có thể hiểu tóm tắt sơ lược bước đầu ấy. Muốn hiểu kỹ để thật hành, thì mỗi đoạn ắt phải giảng giải ra thành nhiều quyển sách, quý giá vô cùng, và thật hành là phải có bậc cao niên chỉ dẫn mới được.

Muốn định phải có giới ủng hộ, mà chỉ có giới xuất gia khất sĩ mới có thể vào tới đại định nổi. Giới người cư sĩ thì chỉ tập được chút ít thôi. Vậy nên muốn nhập định phải là xuất gia khất sĩ, chỉ có xuất gia khất sĩ mới tu nhập định, không làm khất sĩ khó định được.

Kẻ khất sĩ mà không có định là ra người khất cái. Chỉ có định mới sanh huệ, định huệ song tu, do nơi giới luật khất sĩ, thì chơn như toàn giác mới sống đời, đúng theo chơn lý lẽ thật, tức là chánh đạo, đạo

của võ trụ, của ta và của tất cả, hay là đạo của tâm mình.

Trong đời có lẽ ai cũng là khất sĩ cả! Vì có ai mà không có sự xin từ nhỏ tới lớn? Ai mà không có sự học mỗi ngày? Ai mà không có sự định từ phút? Ai mà không có sẵn phép linh thần thông? Vậy ai sống đúng phép là nên, người hành sái trật là hư, nên hư tự mình, ai nấy hãy tìm xét trong cái tự nhiên là thấy hiểu.

Chính trong tấm kiếng tự nhiên của tâm định như mặt nước, thì việc chi động đến cũng thấy biết rõ ràng ứng hiện; và lại tự nó biến hóa linh thiêng. Cái ta khỏi phải cần học hay tập hành điều chi nữa cả.

Nói tóm lại: Chúng ta cần phải mượn cái thiện để học tập đến xuất gia khất sĩ, giới định huệ, mà tu Phật. Như vậy là người xuất gia khất sĩ phải có đủ thiện căn trí thức. Chớ nên vì nghe nói ích lợi mà ham muốn khi mình còn tội lỗi. Nếu kẻ còn quấy ác thiếu học không minh, mà luyện tập tư tưởng ắt cũng được linh thiêng, nhưng kẻ ác linh thiêng là không

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

có trí huệ, vì tự cao mà sanh quỷ quyệt là tà ác sái đạo. Vậy nên ai muốn tu chánh định đến Niết Bàn, thì trước phải tu tập phước thiện nuôi trí, học hành chơn lý, mở trí thông minh, tập lần giữ giới. Sau lần chắc vững, sẽ đi ngay vào trong nhà Phật. Cần nên hiểu biết sự tu là mãi mãi đời đời, là nơi cuối chót của khoảng đường dài, mà ta kết thúc, chớ không phải ra vào lui tới thông thường, hay là sự đắc quả trong một hai ngày giây lát, hoặc khi thì làm Phật, lúc lại làm ma.

Vả lại sự tu hành cũng như ăn cơm để sống, điều ấy vốn không mau chậm, hay là đường quanh nẻo tắt gì cả. Vậy nên chúng ta hãy chẫm rãi mà đi, nếu là kẻ thiện lành, thì tâm trí đâu có tiêu diệt trong ngày hôm nay, mà hòng lo sợ! Còn như sự nhập định là lúc đầu phải chấp để thật hành, tu tập đi tới, khi đã tới nơi yên lặng rồi, thì cảnh ấy là tự nhiên vắng lặng chơn như, chớ không còn có chấp hay không chấp, cùng chấp có chấp không chi cả, theo như lời tranh luận.

CHƠN LÝ 17

Muốn nhập định cũng phải cần cảnh tịnh, tâm cảnh phải y nhau, thời duyên phải hạp lúc, sanh chúng chớ cho gần, hoặc gần thì phải thuận hạp, hoặc hộ trì tán trợ, mà người lành là phải kiên tâm trì chí, tuy không sợ chết, nhưng cũng chớ liều mình, vì quả đạo không có ở nơi người chết. Cảnh định là cảnh tự nhiên, tự nhiên là yên lặng. Vậy nên tâm và cảnh phải yên lặng, thì mới có cái sống tự nhiên được.

Trước khi nhập định, thì sự việc chi phải cho rồi xong, hoặc nếu có thể bỏ ngang được, mà trong ngoài phải không còn dính mắc thì mới yên lặng.

Phép tu phải có động tịnh tập lần từ chút cho quen, chớ khá ham mê thái quá, mà ra tù túng bẩn chật. Mỗi khi ngồi phải thay đổi chỗ, không ngồi hai lần trong một chỗ ngồi, phải tìm nơi thanh vắng, hoặc nơi trống trải thấy được chơn trời. Bằng nơi chỗ xao động phải ngồi day mặt vào vách, vào gốc cây. Tốt hơn là ban ngày ngồi dưới gốc cây, ban đêm ngồi nơi chỗ trống. Sáng thì phơi chút nắng, khuya nên hứng chút sương. Phải thường thay đổi để không

PHÁP ÂM SƯ KHANG™
www.phapamsukhang.com

cho nhàm chán, nhưng không lìa xa mục đích, chính nhờ sự tinh tấn đó mà kết quả vậy.

Con đường chánh định là nơi cuối chót của chúng sanh. Chúng ta ai ai khá nên nhập định hết.

-----HẾT-------

(Xem tiếp quyển Bài Học Khất Sĩ)

(In lần hai)